

Forfatter: Jacobsen, Jørgen-Frantz

Titel: Udrag fra Barbara

Citation: Jacobsen, Jørgen-Frantz: "Barbara", i Jacobsen, Jørgen-Frantz: *Barbara*, Gyldendal, 1939, s. 38. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacobjf_01-shoot-idm140365628229760/facsimile.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Barbara

i hans Bryst, da han under Orgelpibernes jublende Leg gik ud af Kirken. Solens Straaler brødes i ulige lange Stubbe mellem de vældige Piller i det tredelte Kirkeskib. Herligt opbygget traadte han ud i Stimmelen ved Taarnets Fod. Da stod hans Vilje lige saa raak som Spiret, der højt over hans Hoved spændte og strakte sig mod Himlen.

Men en lille Snigtanke i sit Hjerte havde han i denne Stund ikke ænset. Næmlig, at det ikke var *alt* i Staden, der lige stærkt havde holdt ham tilbage. At der ovenikøbet var noget, der stødte ham lidt bort. Det var Lucie Gemynter, en honnet og holden Købmands Datter.

Hun havde en Tid gefallet ham særdeles, og han havde tænkt, at dette måske kunde føre vidt. Men saa var Lucie selv saa altfor meget kommet paa den samme Tanke, ja, hun havde vist sig saa dødsens forlibt, at Poul Aggersøe var begyndt at vende sig bort fra hende. Thi hun plagede ham med sin Bestændighed og med sine Sentiments, der hurtig blev ham en Melodi, han kendte altfor godt. Han gjorde sig Selvbehjælpelser derover, men det stod ham kun altfor klart, at han ikke havde hende kjær. For hun var som en Efeu, der vilde sno sig opad ham, som omkring en Stamme, og ganske dække ham med sin Hengivenhed. Men han ønskede det ikke. Han vilde kun være sig selv, Poul Aggersøe, og fælde andres Affektion som en Byrde og som en Hæmning.

Lucie gæd den Dag, han rejste, og han var glad og lettet da Skibet stod Bomløbet ud, og han ikke saa hende mere. Overfarten forløb vel og var kun stormfuld paa Sidstningen, da de nærmede sig deres MaaL. Hr. Poul havde endnu Glansen af Københavns Spir og Taarne i Øjnene den Dag, de fik Land i Sigte. Men hin Iurvede Morgen, da han første Gang saa Thorshavn - - ja, det var ikke længere siden end i Gaar, skønt det forekom ham en Evighed siden — da var det, som om baade Mod og Glæde var blevet sugt ud af hans Hjerte.

Her gik han i Regnen mellem frønnede og daarligt tjærede Træhuse. Han kunde ikke holde ud hele Tiden at sidde inde i Præstegaarden. Hans Vært og Kollega, Wenzel Heyde, var Magister og en lærd Mand, men da Hr. Poul var begyndt at komme ind paa theologiske Materier og lægge for Dagen, at ogsaa han var bevandret i Lærdommen, havde det været som om Mag. Wenzel blev forstemt derover. Han var ellers ikke uvenlig, men sagde dog ikke meget, og i hans vandblaa Øjne kom altid Skyg-